

[Kirsten Madsen]

Men det principielle i vores ændrede holdning til dette specielle forslag er, at vi ikke ønsker, at danske virksomheder på grund af de skærpede krav skal gå i likvidation og gå ned og hjem.

Glønborg (KRF):

Forureneren skal betale. Den udtalelse har Kristeligt Folkeparti fremsat gang på gang, og den dækker stadig vor holdning, men hvis det ikke blot skal være et slagord, kræver det af og til en forklaring af indholdet, som jeg benytter denne lejlighed til at komme med.

Der kan være tale om to helt forskellige situationer: forureneren kan være en person, en virksomhed, som bærer sig uansvarligt ad, handler i strid med givne regler og al fornuft. I så fald må forureneren ganske og alene naturligvis betale for den skade, som forvoldes.

Men der kan være tale om en helt anden situation: der pågår en virksomhed, som skal pågå, noget, det er i samfundets interesse bliver lavet, bliver lavet på en måde, som hidtil har været anerkendt som en rimelig måde at lave disse ting på, men vi finder alle sammen ud af, at her må vi stramme kravene noget. Så er det naturligvis rimeligt, at den produktion, den virksomhed, der er tale om, får nogle produktionskostninger, og at de langt hen ad vejen overvælttes på forbrugerne igennem forhøjelse af priserne.

Når vi strammer sådanne regler, er det normalt, at vi giver en rimelig god tid til at få foranstaltningerne gennemført, sådan at miljøforureningen bliver mindre. Så vil omkostningsovervæltningen kunne foregå på rimelig vis, og det offentlige behøver egentlig ikke at støtte produktionen på nogen måde.

Men med gennemførelsen af vandmiljøplanen har vi fra Folketingets, fra det offentlige side sagt, at her er en sag, der er alvorlig. Vi kan ikke trække denne sag i langdrag, det skal ske hurtigt. Så må det også være rimeligt, at vi alle sammen bidrager til, at disse produktioner kan foregå på ansvarsbevidst måde ved, at det offentlige går ind og yder en her-og-nu-andel af det, som vi alle sammen alligevel til syvende og sidst skal betale.

Ud fra disse betragtninger vil Kristeligt Folkeparti stå ved, at vi betegner det skridt, der med dette lovforslag er taget, som et både nødvendigt og rimeligt skridt, nødvendigt, fordi

det drejer sig om en alvorlig sag, hvor vi ikke har tid at vente, rimeligt, fordi vi deles om at betale det, det koster, for til syvende og sidst er det vores alle sammens ansvar og vores alle sammens interesse.

Vi er tilfredse med, at der er valgt to forskellige modeller, den enkelte miljøinvestor kan vælge imellem, enten straks at afskrive hele investeringen eller at modtage et kontant tilskud på visse betingelser.

Det afgørende for Kristeligt Folkeparti er, at vandmiljøplanen gennemføres efter programmet, og vi synes, at når vi pludselig pålægger nogle erhvervsdrivende nogle byrder, så må vi også gå ind med en rimelig økonomisk hjælp til gennemførelsen her og nu.

Jørgen Tved (FK):

Jeg tror ikke, jeg åbenbarer nogen større hemmelighed, når jeg siger, at Fælles Kurs under ingen omstændigheder vil deltage i vedtagelsen af det forslag, der her er fremsat.

Jeg har med interesse påhørt de borgerlige ordførere fortælle, at de er indstillet på principet om, at de, der forurener, også skal betale. Men netop her er der altså en helt speciel situation, som gør, at det offentlige skal betale. Der er faktisk ikke nogen, der har forsøgt at forklare, hvorfor denne situation er så speciel. Det er vel ikke andet, end at her har man mulighed for at gå i statskassen og få nogle tilskud, og det skal naturligvis udnyttes. Sådan opfatter vi forslaget.

Hvad er det for specielle krav, man stiller her? Ja, man stiller krav til industri og til dambrug om, at de skal aflevere naturen rensset, at de skal have gjort rent efter sig. Er der noget specielt ved det? Det har vi lidt vanskeligt ved at se. Vi vil da næsten gå ud fra med 100 pct.s sikkerhed, at selv om sagen var til udvalgsbehandling i nok så lang tid, ville det heller ikke blive sandsynliggjort, at der er noget specielt ved denne sag.

Vi vil i denne sag som i andre sige, at når industrien beskæftiger sig med farlige stoffer – det er muligt, at dem, man i dag beskæftiger sig med, er farligere end dem, man brugte i går – så er det industriens ansvar. Hvis man i dambrugene har haft den opfattelse, at man tidligere kunne levere det vand, man havde brugt, mindre rensset, end loven egentlig fordrer, så er det altså dem, der har opført sig forkert.